

ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (teine koda)

28. oktoober 1993*

(Konkurents–Koondumiste kontroll–Vastuvõetavus)

Kohtuasi T-83/92,

Zunis Holding SA, Luksemburgi õiguse alusel asutatud äriühing, asukoht Luxembourg,

Finan Sri, Itaalia õiguse alusel asutatud äriühing, asukoht Bergamo (Itaalia) ja

Massinvest SA, Šveitsi õiguse alusel asutatud äriühing, asukoht Mendrisio (Šveits),

esindajad: Nicholas Forwood, QC, Inglismaa ja Walesi advokatuur ja Solicitor Stanley Crossick, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, advokaadibüroo Jean Hoss, 15 Côte d' Eich,

hagejad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: õigusnõunik Giuliano Marengo ja õigustalituse ametnik Bernd Langeheine, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o õigustalituse ametnik Nicola Anecchino, Wagner Centre, Kirchberg,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

mille ese on hageja nõue tühistada otsus, mis väidetavalt esitati komisjoni 31. juuli 1992. aasta kirjas hagejatele, ning mille kohaselt keelduti juhtumiga IV/M.159 (Mediobanca/Generali) seotud menetluse uuendamisest,

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS

(teine koda),

koosseisus: president J. L. Cruz Vilaça, kohtunikud D.P.M. Barrington, J. Biancarelli, C.P. Briët ja A. Kalogeropoulos,

kohtusekretär: H. Jung,

arvestades kirjalikus menetluses ja 24. juuni 1993. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

1 Komisjon sai 27. novembril 1991 nõukogu 21. detsembri 1989. aasta määruse (EMÜ) nr 4064/89 kontrolli kehtestamise kohta ettevõtjate koondumiste üle (parandatud versioon avaldatud EÜT L 257, 1990, lk 14) (edaspidi „määrus nr 4064/89“) kohase teatise tehingu kohta, millega Mediobanca Banca di Credito Finanziario SpA (edaspidi „Mediobanca“) suurendas oma osalust kindlustusseltsi Assicurazioni Generali SpA (edaspidi „Generali“) aktsiakapitalis 5,98%-lt 12, 84%-ni.

2 Komisjon tõdes 19. detsembril 1991. aastal määruse nr 4064/89 artikli 6 lõike 1 punkti a alusel vastu võetud otsuses, et teatatud tehing ei kuulu kõnealuse määruse

reguleerimisalasse, sest komisjoni arvates ei oleks Mediobanca pärast koondumist suutnud ei üksi ega koos teistega avaldada otsustavat mõju Generalile.

3 Hagejad, kes on kõik Generali osanikud, taotlesid komisjonile 26. juunil 1992 saadetud kirjas menetluse uuendamist pärast seda, kui Itaalia päevaleht *Il Sole 24 Ore* avaldas 19. märtsil 1992 artikli, milles esitati Mediobanca, Lazard Frères de Paris (edaspidi „Lazard“) (kelle tütarettevõtja Euralux SA oli Generali suuruselt teine osanik osalusega 4,77% aktsiakapitalist) ja Generali vahel 26. juunil 1985 Pariisis alla kirjutatud varasema salajase kokkuleppe täielik tekst (edaspidi „kokkulepe“). Kokkulepe näeb muu hulgas ette Generali esindajatest ja kahest põhiosanikust koosneva juhtkomitee loomise, mille eesmärgiks on uurida Generali ühist huvi pakkuvaid probleeme ning mõjutada äriühingu haldus- ja juhtorganite teatavate liikmete nimetamist.

4 Vastuses Esimese Astme Kohtu kirjalikule küsimusele väitsid hagejad, et artikkel sai neile teatavaks „1992. aasta märtsi lõpus või aprilli alguses“ ning et nende esimene mitteametlik kontakt komisjoniga toimus 6. mail 1992, enne menetluse uuendamise ametliku taotluse esitamist 26. juuni 1992. aasta kirjaga.

5 Kõnealuses taotluses väitsid hagejad eelkõige, et komisjoni järeldus 19. detsembri 1991. aasta otsuses, mille kohaselt teatatud koondumine ei kuulu määruse nr 4064/89 reguleerimisalasse, tulenes sellest, et komisjon hindas põhimõtteliselt valesti olulisi asjaolusid seoses mõju ja kontrolli ulatusega, mis Mediobancal nii eraldi kui ka koos Lazardiga oli enne oma osaluse suurendamist teatatud tehinguga. Hagejate arvates võiks sellise väärarvamise põhjustada ainuüksi erakordselt ebatäpne ja puudulik teave Mediobanca, Lazardi ja Generali vahel sõlmitud kokkuleppe tingimuste, esmajoones selle mõju kohta. Hagejad väitsid veel, et sisult puudulik ja ebatäpne teatis võimaldab menetlustehniliselt komisjonil kohtuasja uuendada ning et uuendamine oleks põhjendatud nii avalikes kui ka asjaomaste poolte huvides.

6 31. juuli 1992. aasta kirjas, millele on alla kirjutanud komisjoni konkurentsi peadirektor, lükkas komisjon tagasi hagejate taotluse menetluse uuendamiseks ning esitas muu hulgas järgmised põhjendused:

"... otsus Mediobanca/Generali asjas ei tuginenud „väärteteabele“, nagu te väidate, sest komisjon oli teadlik 1985. aasta Pariisi kokkuleppesest ning on võtnud seda otsuse tegemisel arvesse. Viitan komisjoni järgmisele väitele: *“Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l'esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali”* [Eespool nimetatud kokkulepe ei sisalda hääleõiguse ühiskasutust käsitlevaid sätteid ega äriühingu mehhanisme, mis tagavad äriühingu organite koosseisu kohta tehtud ettepanekute lõpptulemuse.] (Otsuse lõige 9 punkt 2).

Sellest järeldub, et põhjus asja menetlemist uuendada puudub ning sellest tulenevalt puudub ka vajadus teha otsuseid tehingu peatamise kohta.“

Menetlus ja poolte nõuded

7 Sellistel asjaoludel esitasid hagejad 30. septembril 1992 esimese astme kohtu kantseleisse saabunud hagiavalduse, millega nad taotleavad eespool nimetatud kirjas väidetavalt sisalduva otsuse tühistamist.

8 Komisjon esitas 17. detsembril 1992 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud dokumendiga kodukorra artikli 114 alusel vastuvõetamatuse vastuväite hagejate esitatud hagi vastu.

9 Hagejad paluvad Esimese Astme Kohtul:

- nõuda komisjonilt menetlustoiminguna välja 19. detsembri 1991. aasta otsuse terviktekst ning Generali/Mediobanca ametlik teatis ning kõik muud kokkuleppe ja selle mõjuga seotud dokumendid;

- tunnistada komisjoni 31. juuli 1992. aasta kirjas esitatud otsus kehtetuks;
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

10 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

- jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
- mõista menetluskulud välja hagejatelt kui solidaarvõlgnikelt.

11 Oma märkustes komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväite kohta palusid hagejad Esimese Astme Kohtul:

- lükata tagasi komisjoni vastuväide kui alusetu ning tunnistada hagi vastuvõetavaks; teise võimalusena
- liita vastuvõetavuse küsimus põhikohtuasjaga ja teha kõik vajalikud menetlustoimingud 31. juuli 1992. aasta kirja tegeliku sisu uurimiseks;
- mõista kõik kohtukulud välja komisjonilt.

Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Esimese Astme Kohus (esimene koda) avada suulise menetluse ilma esialgsete menetlustoiminguteta

12 Esimese Astme Kohus (teine koda) otsustas ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal rahuldada komisjoni taotluse teha otsus vastuvõetamatuse vastuväite kohta kohtuasja sisu käsitlemata. Ühtlasi palus kohus pooltel vastata mitmetele kirjalikele küsimustele. Hagejad ja komisjon vastasid Esimese Astme Kohtu küsimustele 14. juunil

1993 esitatud dokumentides. Pooled esitasid suulised väited ja vastused Esimese Astme Kohtu esitatud küsimustele 24. juuni 1993. aasta kohtuistungil.

13 Kohtuistungil lõpus kuulutas president vastuvõetamatuse vastuväitega seotud suulise menetluse lõppenuks.

Tühistamisnõude vastuvõetavus

Poolte argumendid

14 Komisjon väitis esitatud vastuvõetamatuse vastuväite põhjenduseks, et esiteks ei ole 31. juuli 1992. aasta kirjas sisalduv otsus kohtulikult kontrollitav, sest see ainuüksi teavitab hagejaid, et komisjon oli otsust tehes kokkuleppes teadlik ning võttis seda arvesse. Komisjon märgib sellega seoses, et kuigi tal on õiguslikult võimalik uuendada ühinemistoimingu uurimist, mis viis otsuse tegemiseni määruse nr 4064/89 artikli 6 lõike 1 punkti a alusel, puudub ühenduse õiguses säte, mis kohustaks komisjoni uuendama sellist uurimist asjaomase ettevõtja, ning kindlasti mitte kolmanda isiku taotlusel, kes toetub väidetavalt uuele asjaolule. Komisjon on ühtlasi seisukohal, et arvesse võttes õiguspäraste ootuste kaitse põhimõtet ning raskusi koondumise tagajärgede kõrvaldamisel, tuleb kohtuasjade uuendamisel kõnealuses valdkonnas kaalutusõigust ettevaatlikult kasutada.

15 Komisjon tõmbab sellega seoses paralleeli Euroopa Kohtu või Esimese Astme Kohtu otsuste teistmisavalduste suhtes kohaldatavate eeskirjadega ning on seisukohal, et taotlus määruse nr 4064/89 alusel tehtud otsuse teistmiseks oleks „kehtiv“ ainult sellise asjaolu avastamise korral, millest komisjon ega läbivaatamist nõudev pool enne otsuse vastuvõtmist ei teadnud. Komisjoni arvates ei esita hagejad ühtegi uut asjaolu ega väida, et kokkulepe sisaldab asjaolu, millest komisjon ei olnud 19. detsembri 1991. aasta otsust tehes teadlik, vaid piirduvad väitega, et komisjon ei ole õigesti hinnanud kõnealuse kokkuleppe mõju.

16 Komisjon väidab vastuvõetamatuse vastulauses samuti, et 31. juuli 1992. aasta kiri ei sisalda otsust ning et selle sõnastusest ja sisust järeldub, et kiri on koostatud hagejate taotluse uurimise ettevalmistavas etapis, väljendab üksnes komisjoni talituse esimest reageeringut ega oma seetõttu õiguslikku toimet. Komisjon väidab samuti, et menetluse uuendamisest keeldumise lõpliku otsuse oleks pidanud tegema sama organ, kes on pädev uuendama ühinemisjuhtumiga seotud menetlust, see tähendab komisjoni esinduskogu. Kohtuistungil teatas komisjon, et ei soovi siiski seda argumenti esitada.

17 Teiseks on komisjon arvamusel, et 31. juuli 1992. aasta kirja ei saa mingil juhul tõlgendada hagejaid otseselt ja isiklikult puudutavana ning et sellest tulenevalt puudus neil kaebeõigus kirja vaidlustamiseks, samuti nagu neil puudus kaebeõigus 19. detsembri 1991. aasta otsuse vaidlustamiseks või menetluse uuendamise taotluse esitamiseks, mis viis kõnealuse otsuseni. Komisjon väidab sellega seoses, et olenemata küsimusest, kas ja millal võiksid määruse nr 4064/89 alusel tehtud otsused üldiselt vähemusaktsionäre otseselt ja isiklikult puudutada, ei kehti see hagejate kohta käesolevas menetluses. Peale selle märgib komisjon, et hagejad ei ole esitanud märkusi ega muul viisil osalenud haldusmenetluses, mis viis 19. detsembri 1991. aasta otsuse tegemiseni.

18 Lõpuks väidab komisjon teise võimalusena, et 31. juuli 1992. aasta kiri ei ole eraldi kohtulikult kontrollitav, kuna see kõigest kinnitab varasemat otsust. Kõnealune kiri ainult kordas komisjoni arvates väidet, et kokkuleppes puudusid tingimused, mis oleksid võimaldanud Mediobancal kas üksi või koos teistega saada kontrolli Generali üle, ning ainult tsiteeris asjakohast lõiku 19. detsembri 1991. aasta otsusest. Komisjon on seisukohal, et hagejate kaebus on tegelikult vastuvõetamatu katse vaidlustada varasem otsus kaua aega pärast EMÜ asutamislepingu artikli 173 kolmandas lõigus sätestatud tähtaja möödumist.

19 Hagejad märgivad oma avalduses ennekõike, et komisjon ei vaidlustanud oma 31. juuli 1992. aasta kirjas nende kaebeõigust menetluse uuendamiseks ning möönis seega vaikimisi, et juhul kui otsus põhineb teatise esitanud pooltelt saadud ebaõigel teabel, on komisjonil piisavalt alust kohtuasja läbivaatamist uuendada.

20 Sellega seoses märgivad hagejad esiteks, et käesoleva menetluse esile kutsunud asjaolud tulenevad sellest, et General suurendas 1991. aasta juulis aktsiakapitali, mille ebatavaline struktuuri võimaldas Mediobancal omandada kontroll ligikaudu 50 000 000 aktsia üle 145 750 000 uuest aktsiast ning suurendada sel viisil oma otsest osalust 5,98%-lt 12,84%-ni emiteeritud aktsiakapitalist. Hagejate arvates oli kapitali suurendamise peamine, kui mitte ainus eesmärk luua mehhanism, mille abil oleks Mediobanca võinud ebaoproportsionaalselt suurendada oma mõju Generali üle ning saavutada seisundi, mis oleks võimaldanud tal koos Lazardi tütarettevõtjaga Euralux teostada tõhusat kontrolli Generali üle.

21 Hagejate arvates selgub kohtudokumentidest, et juhul kui Mediobanca ja Generali oleksid asjaolud täielikult ja tõhusalt avalikustanud, nagu on asjaomaste määrustega ette nähtud, ei oleks komisjon saanud Generali nõukogu koosseisu põhjal järeldada, et Mediobanca ei suuda otsustavalt mõjutada ühtegi Generali organit, ega oleks saanud jätta tähelepanu pööramata ka täitevkomitee moodustamisele. Samuti on hagejate arvates mõeldamatu, et kokkuleppe sisu ja mõju täieliku ja avameelse avalikustamise korral oleks komisjon jõudnud 19. detsembri 1991. aasta otsuses esitatud järeldusele, et äriühingul puudub „mehanism“, mis tagab äriühingu organitega seotud ettepanekute puhul lõpptulemuse.

22 Märkustes vastuvõetamatuse vastuväite kohta vaidlustavad hagejad eelkõige komisjoni tõlgendus, mille kohaselt on „uus asjaolu“, millele nad tuginesid, vaid kokkuleppe teksti avaldamine. Hagejate arvates seisnes avaldamise tõttu esile kerkinud „uus asjaolu“ selles, et komisjonil kujunes haldusmenetluse käigus vale arusaam kokkuleppe tõelisest mõjust ning eeskätt kooskõlastuskomitee tegelikust rollist ja mõjust Generali üldjuhtimises. Asjaolu, et komisjon mõistis valesti hagejate taotluse tegelikku sisu, nõrgestab hagejate väitel komisjoni argumente vastuvõetamatuse küsimuses.

23 Hagejad vaidlustavad ka komisjoni seisukoha, mille järgi teistmisavalduse kehtivuse suhtes kehtivad samasugused tingimused nagu need, mida kohaldatakse

Euroopa Kohtu või Esimese Astme Kohtu otsuse teistmisavalduse suhtes. Selline analoogia on hagejate arvates sobimatu kahel põhjusel. Esiteks on komisjon haldusorgan, mitte kohus, ning seetõttu ei ole kaalutlused seoses kohtumenetluse soovitatava lõplikkusega otseselt asjakohased. Teiseks on komisjoni pädevus uuendada hagejate esitatud uue olulise asjaolu põhjal menetlust, milles on tehtud varasem otsus, ühenduse õiguse muudes valdkondades üldtunnustatud.

24 Seoses komisjoni argumentidega hagejate kaebeõiguse puudumise kohta väidavad hagejad eelkõige, et juhul kui nad oleksid taotlenud menetlusse astumist enne 19. detsembri 1991. aasta otsuse vastuvõtmist, mida nad oleksid kahtlemata teinud, kui hiljem selgunud asjaolud oleksid neile siis teada olnud, ei oleks nende kaebeõigust saadud vaidlustada. Nad märgivad, et nende huvid on igal juhul isegi otsesemalt mõjutatud kui asjaomaste ettevõtjate töötajatel, kelle potentsiaalset huvi kinnitab Esimese Astme Kohtu presidendi eelotsus kohtuasjas: T-96/92 R Comité Central d'Entreprise de la Société Générale des Grandes Sources jt vs. komisjon, EKL 1992, lk II-2579, punkt 31 ja järgmised. Hagejad selgitasid kohtuistungil, et Mediobanca ja Lazardi vahelise kokkuleppe olemasolu, mis keelab lepinguosaliste osakute ülekandmise kolmandatele isikutele, oli ammu teada ning sellele on viidatud juba Generali 1991. aasta korralise üldkoosoleku protokollides. Ometigi varjati nende eest kokkuleppe tegelikku sisu, mis põhjustas nende väitel selle, et nad ei astunud komisjonis läbivaatamisel olevasse menetlusse, ega püüdnud saada 19. detsembril 1991. aastal vastu võetud otsuse teksti.

25 Lõpuks vaidlustavad hagejad komisjoni väite, mille kohaselt 31. juuli 1992. aasta kiri ei ole eraldi kohtulikult kontrollitav põhjendusel, et see kõigest kinnitab varasemat, 19. detsembri 1991. aasta otsust. Nad väidavad eelkõige, et nende kohtuasja uuendamise taotlus koosnes peaaegu tervenisti pärast 19. detsembril 1991. aastal tehtud esialgset otsust ilmnenuid uute asjaolude üksikasjalikust selgitamisest, ning et komisjon ei saa nende uute asjaolude arvestamata jätmisele toetudes põhjendada, et 31. juuli 1992. aasta kiri on käsitletav pelgalt varasema otsuse kinnituseks.

Esimese Astme Kohtu hinnang

Menetluse õiguslik raamistik

26 Määruse nr 4064/89 artikkel 4 sätestab, et ühenduse seisukohalt olulistest koondumistest tuleb teatada komisjonile hiljemalt ühe nädala jooksul pärast kokkuleppe sõlmimist, avaliku pakkumise väljakuulutamist või kontrollpaki omandamist. Kõnealune teatis on peatava toimega, sest koondumine ei saa ilma selge erandita toimuda enne, kui sellest on teatatud, ega esimese kolme nädala jooksul pärast teatamist. Samal ajal näeb määruse artikkel 10 ette, et komisjon peab asjaomase ettevõtja tõhusa kontrollimise ja õiguskindluse tagamiseks rangelt kinni pidama menetluse algatamise ning lõpliku otsuse vastuvõtmise tähtaegadest. Kui see ei õnnestu, loetakse koondumine ühisturuga kokkusobivaks.

27 Määruse nr 4064/89 artikli 10 lõikes 1 nähakse eriti seoses teatise uurimise ja menetluse algatamisega ette, et komisjon peab ühe kuu jooksul tehtud otsusega kindlaks tegema, et koondumine ei kuulu määruse reguleerimisalasse ega tekita tõsiseid kahtlusi ühisturuga kokkusobivuse osas ning et vastuseisu ei ole vaja, või et koondumine tekitab siiski tõsiseid kahtlusi ning on tarvis algatada menetlus.

28 Määrus nr 4064/89 ei sisalda ühtegi sätet, mis näeks sõnaselgelt ette võimaluse taotleda komisjonilt menetluse uuendamist. Artikli 8 lõike 5 punkt a kohaselt võib komisjon siiski tühistada artikli 8 lõike 2 alusel tehtud otsuse, millega tunnistatakse koondumine ühisturuga kokkusobivaks, eriti juhul, kui otsus on tehtud väära või pettuse teel saadud teabe põhjal.

Komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväide

29 EMÜ asutamislepingu artikli 173 teine lõik sätestab, et iga füüsiline või juriidiline isik võib kõnealuse artikli esimeses lõigus sätestatud tingimustel algatada menetluse „temale adresseeritud otsuse vastu ja sellise otsuse vastu, mis teda otseselt ja isiklikult puudutab, kuigi vormiliselt on see teisele isikule adresseeritud määrus või otsus“.

30 Selleks et otsustada, kas käesolev hagi on vastuvõetav, tuleks esmalt märkida, nagu Euroopa Kohus on otsustanud (Euroopa Kohtu määrus kohtuasjas C-25/92: Miethke vs. parlament, EKL 1993, lk I-473), et kirja saatmine ühenduse institutsioonilt isikule vastuseks selle isiku varasemale taotlusele, ei ole asjaoluna piisav, et seda kirja käsitada otsusena asutamislepingu artikli 173 tähenduses, mille vastu võiks alustada tühistamishagi. Meetmed, mille puhul saab alustada hagi või otsuse tühistamismenetlust EMÜ asutamislepingu artikli 173 alusel, võivad olla ainult õiguslikult siduvad hageja huve mõjutaval viisil, mis oluliselt muudab tema õiguslikku olukorda (vaata Esimese Astme Kohtu otsus liidetud kohtuasjades T-10/92, T-11/92, T-12/92 ja T-15/92: Cimenteries CBR jt vs. komisjon, EKL 1992, lk II-2667, punkt 28).

31 Teiseks järeldub Euroopa Kohtu pretsedendiõigusest, et kui komisjoni akt on tagasilükkav, tuleb seda analüüsida lähtuvalt taotluse laadist, mille põhjal vastus anti (vaata kõige hilisem Euroopa Kohtu otsus liidetud kohtuasjades C-15/91 ja C-109/91: Buckl & jt vs. komisjon (EKL 1992, lk I-6061, punkt 22). Eelkõige võib ühenduse institutsiooni keeldumine akti tühistamisest või muutmisest olla akt, mille õiguspärasust saab EMÜ asutamislepingu artikli 173 alusel kohtulikult kontrollida ainult juhul, kui see akt, mida ühenduse institutsioon keeldub tühistamast või muutmast, oleks ise olnud vaidlustatav kõnesoleva sätte alusel (vaata määrusena vormistatud aktide kohta järgmisi Euroopa Kohtu otsuseid: kohtuasi 42/71: Nordgetreide vs. komisjon, EKL 1972, lk 105, punkt 5, liidetud kohtuasjad 97/86, 193/86, 99/86 ja 215/86: Aseris vs. komisjon, EKL 1988, lk 2181, punkt 17 ja kohtuasi C-87/89: Sonito jt vs. komisjon, EKL 1990, lk I-1981, punkt 8; vaata ka kohtujurist Gulmani arvamuse punkt 14 eespool nimetatud kohtuasjas C-109/91 Buckl & jt vs. komisjon).

32 Käesoleval juhul on hagejad esitanud komisjonile menetluse uuendamise taotluse seoses Mediobanca ja Generali koondumisega, mille kohta komisjon esitas oma seisukohad 19. detsembri 1991. aasta otsuses. Esimese Astme Kohus märgib, et komisjon järeldas kõnealuses otsuses, et tehing, millest teatati, ei kuulu määruse nr 4064/89 reguleerimisalasse põhjendusel, et Mediobanca olukord pärast teatatud tehingut ei oleks

võimaldanud tal ei üksi ega koos teistega avaldada Generalile „otsustavat mõju“ (vaata eespool esitatud lõige 2).

33 Esimese Astme Kohus on seisukohal, et hagejad taotlevad menetluse uuendamist nõudes tegelikult, et komisjon võtaks vastu otsuse, mis tühistaks varasema, 19. detsembri 1991. aasta otsuse põhjendusel, et viimatinimetatud otsus tugines väärteabele, ning võtaks vastu uue otsuse komisjonile teatatud tehingu kohta. 31. juuli 1992. aasta kirja, mis on käesoleva menetluse ese, tuleb seetõttu tõlgendada nii, et komisjon keeldub tühistamisotsuse tegemisest ning sellest tulenevalt ei vaata ka uuesti läbi tehingut, millest teatavad pooled talle teatasid. Tõdetakse, et hagejatel on kolmanda isiku staatus seoses otsusega, mis komisjon võttis vastu 19. detsembri 1991. aastal ning saatis vaidlusaluse koondumisega seotud ettevõtjatele. Nende asjaolude tõttu ning eespool esitatud põhimõtte (punkt 31) kohaselt võivad hagejad taotleda 19. detsembril 1991 tehtud esialgse otsuse tühistamist ainult niivõrd, kui see puudutab neid otseselt ja isiklikult EMÜ asutamislepingu artikli 173 teise lõigu tähenduses.

34 Esimese Astme Kohus märgib selle kohta eelkõige, et ainuüksi asjaolu, et meede võib mõjutada äriühingu eri aktsionäride vahelisi suhteid, ei anna veel alust arvata, et kõnealune meede puudutab otse ja isiklikult iga üksikaktsionäri. Aktsionär, kes väidab, et meede mõjutab tema seisundit äriühingus, võib algselt kohtumenetluse EMÜ asutamislepingu artikli 173 alusel ainult erakorraliste asjaolude olemasolu korral (vaata Euroopa Kohtu otsus liidetud kohtuasjades 10/68 ja 18/68: *Società Eridania Zuccherifici Nazionali jt vs. komisjon*, EKL 1969, lk 459).

35 Küsimuses, kas käesolev kohtuasi sisaldab selliseid erakorralisi asjaolusid, on Esimese Astme Kohus eelkõige seisukohal, et hagejaid, kes toetuvad asjaolule, et nad on teatise esitanud pooltest ühe poole aktsionärid, ei saa käsitada kolmandate isikutena, kelle õiguslikku või faktilist olukorda võib kõnealune otsus mõjutada. Järeldus, mille komisjoni tegi määruse nr 4064/89 artikli 6 lõike 1 punkti a alusel, mille kohaselt teatatud koondumine ei kuulu kõnealuse määruse reguleerimisalasse, ei ole iseenesest laadilt selline, mis mõjutaks teatise esitanud poolte aktsionäride õiguste sisu või ulatust nende

varalistes õigustes või võimaluses osaleda äriühingu juhtimises, mis on neile kõnealuste õigustega antud. Hagejad, kes üksnes väidavad, et „mõju, mis Mediobanca omandab, vähendab ilmselgelt väga suurel määral teiste aktsionäride, nende hulgas hagejate häälte tegelikku mõju, kes edaspidi on püsivalt vähemuses“ (hagejate märkused seoses vastuvõetamatuse vastuväitega, punkti 3 alapunkt 3), ei suuda tõestada, et 19. detsembri 1991. aasta otsus on mõjutanud nende õiguslikku või faktilist olukorda.

36 Teiseks märgib Esimese Astme Kohus, et otsus, mille kohaselt teatud koondumine ei kuulu määruse nr 4064/89 reguleerimisalasse, mõjutab hagejaid Generali aktsionäridena samal viisil, nagu kõiki teisi kõnesoleva äriühingu 140 000 aktsionärist. Isegi kui tuleks tunnistada, lähtudes hagejate väitest, mis on vastuolus otsuses antud hinnangutega, et Mediobanca oli kas üksi või koos teiste äriühingutega omandanud kontrolli Generali üle, mõjutaks selline kontroll ühesugusel viisil nii hagejate kui ka muude aktsionäride huve. Sellest järeldub, et komisjoni 19. detsembri 1991. aasta otsus ei puuduta hagejaid isiklikult eelkõige seetõttu, et neist igäühe vastav osalus Generali kapitalis moodustas asjaolude asetleidmise ajal alla 0,5% aktsiakapitalist ning neil ei ole õnnestunud tõestada, et otsuse tõttu erineb nende olukord teiste aktsionäride omast. Euroopa Kohtu otsuse kohaselt „ei saa teised isikud, kes ei ole otsuse adressaadid, väita, et nad on isiklikult puudutatud, välja arvatud juhul, kui otsus mõjutab neid nende eriliste omaduste tõttu või nende erilise olukorra tõttu, mis neid kõigi teiste isikute suhtes iseloomustab ja selle tõttu teistest eristab analoogiliselt selle otsuse adressaatidega (vt 15. juuli 1963. aasta otsus kohtuasjas 25/62: Plaumann vs. komisjon, EKL 1963, lk 197).

37 .Esimese Astme Kohus on lõpuks arvamisel, et hagejad, toetades oma seisukohta, et 19. detsembri 1991. aasta otsus puudutab neid isiklikult, eksivad väites, et nende kaebeõigust ei saa kahtluse alla seada, sest kui nad oleksid taotlenud astumist menetlusse (meede, mille nad oleksid väidetavalt võtnud, kui neile oleksid teada olnud hiljem selgunud asjaolud), millest tulenevalt võeti vastu kõnealune otsus, oleksid neil olnud õiguskaitsevahendid oma õigustatud huvide kaitsmiseks konkurentsi, riigiabi, dumpingu ja subsiidiumide valdkonnas väljakujunenud kohtupraktika kohaselt (vaata eespool nimetatud määrus kohtuasjas T-96/92 R: Comité Central d' Entreprise de la Société

Générale des Grandes Sources jt vs. komisjon ning selles nimetatud Euroopa Kohtu otsused).

38 Isegi juhul, kui Esimese Astme Kohus mõnaks, et kõnealune pretsedendiõigus on kohaldatav koondumistega seotud vaidluste suhtes, nõuaksid kaubandusringkondade õiguskindlusega seotud kaalutlused ja määruse nr 4064/89 üldsüsteemile iseloomulikud lühikesed tähtajad igal juhul, et taotlus menetluse uuendamiseks väidetavalt uue asjaolu avastamise alusel tuleks esitada mõistliku aja jooksul.

39 Esimese Astme Kohus on selles kohtuasjas seisukohal, et hagejate 6. mai 1992. aasta mitteametlikku kontakti komisjoni talitustega ei saa käsitada menetluse uuendamise taotlusena. Peale selle, kuna hagejad ise tõdesid, et väidetavalt uus asjaolu, nimelt 1985. aasta Pariisi kokkuleppe terviktekst, sai neile teatavaks „1992. aasta märtsi lõpus või aprilli alguses“, saabus 26. juunil 1992. aastal komisjonile esitatud menetluse uuendamise taotlus hilinenult, sest seda ei esitatud mõistliku aja jooksul. Hagejate väide, mis põhineb väidetavalt uue asjaolu olemasolul, tuleb sel põhjusel tagasi lükata.

40 Esimese Astme Kohus on seega seisukohal, et komisjoni 19. detsembri 1991. aasta otsus ei puuduta hagejaid otseselt ja isiklikult. Sellest tulenevalt on hagiavaldus vastuvõetamatu, ilma et oleks tarvis teha otsust selle kohta, kas uus asjaolu oleks teistsuguses olukorras võimaldanud hagejatel vältida asutamislepingus sätestatud aegumistähtaegu.

Kohtukulud

41 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on menetluse kaotanud pool kohustatud maksma kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb komisjoni nõudeid toetada ning mõista kohtukulud välja hagejatelt kui solidaarvõlgnikelt .

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda)

määrab:

- 1. Jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;**
- 2. Mõista kohtukulud välja hagejatelt kui solidaarvõlgnikelt.**

Cruz Vilaça		Harrington
Biancarelli	Briët	Kalogeropoulos

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 28. oktoobril 1993 Luxembourgis.

Kohtusekretär	President
H. Jung,	J. L. Cruz Vilaça